

SFÂNTUL PROROC ILIE

APARE GRATUIT DUMINICA NR. 65 / 11 IUNIE ANUL III, 2021

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani Cristesti1.mmb.ro

SINAXAR

Sfânta Olga împărăteasa Rusiei-Cea întocmai cu Apostolii

A fost soția prințului rus Igor. Sfânta Olga s-a născut în satul Vibutca (din apropierea orașului Pscov de astăzi). Provenea dintr-un neam ales, astfel, potrivit istoricilor vremii era strănepoata lui Gostomisl, unul din marii cneji ruși din Novgorod. După ce acesta a trecut la cele veșnice soțul ei, Sfânta Olga a devenit împărăteasa Rusiei, deoarece fiul ei Sviatoslav era minor. Olga a fost prima principesă care a primit botezul împreună cu mulți din dregătorii săi, în timpul unei călătorii la Constantinopol, în anul 957. Întorcându-se în Kiev, Sfânta Olga, a ridicat numeroase biserici, a adus numeroși oameni la credința în Hristos și a distrus templele idolilor. În data de 11 iulie 969, Sfânta Olga s-a mutat cu pace la Domnul, (basilica.ro).

Sfânta Mare Muceniță Eufimia

Această mult slăvită Muceniță a trăit pe vremea împăraților Dioclețian (284-305) și Maximian Galeriu (305-311). Ea s-a născut și a crescut la Calcedon, în ținutul Bitiniei, lângă Bosfor, fiind fiica unui oarecare Filofron și a Teodosianeii, și era în rânduiala fecioarelor Bisericii, în-deletnicindu-se cu duhovniceștile nevoițe, întrucât își închinase viața lui Hristos. Deci, a ieșit poruncă de la dregătorul Prisc să se adune tot poporul și fiecare, după puterea sa, să aducă jertfă lui Ares, zeul Calcedonului. Și s-a adunat popor mult; iar unii dintre creștini, nevrând să jertfească idolului, de frica chinurilor, se ascundeau pe unde puteau. S-au găsit însă trădători, și au fost descoperiți. Printre cei ce n-au primit să jertfească lui Ares a fost și Sfânta Eufimia fecioara. Prințându-o pentru mărturisi-

rea lui Hristos, a fost supusă la chinuri cu foc și cu roata și cu alte pătămări, apoi, la urmă, au dat-o fiarelor sălbatice ca să o sfâșie. Fiarele sălbatice s-au îmblânzit, numai o ursoaică i-a făcut o rană la picior, iar Sfânta Eufimia, rugându-se, și-a dat sufletul său către Domnul, în anul 307, în 16 septembrie.

Biserica Ortodoxă o cinstește ca pe o Mare Muceniță. Creștinii au îngropat cu cinste moaștele ei, apoi, încetând persecuțiile, au zidit o mare biserică deasupra moaștelor ei la Calcedon. Și în Constantinopol erau patru biserici ridicate în cinstea ei. În zilele binecredincioșilor împărați Marcian și Pulheria (450-457), în anul 451, s-a adunat la Calcedon Sinod mare, de 630 de Sfinți Părinți din toată lumea. Ei au osândit erezia lui Dioscor și al lui Eutihie, care învățau că Hristos, Mântuitorul lumii, este o persoană numai cu o fire și o lucrare, și nu primeau dreapta credință

Duminica a treia după Rusalii (Despre grijile vieții)

Evangelia **Despre grijile vieții** (Matei 6, 22-33) face parte din Predica de pe munte a Mântuitorului. În partea a doua a acestei predici, El ne îndeamnă să nu ne adunăm comori pe pământ, ci în cer; să ne păstrăm curat ochiul inimii, pentru a avea întreaga existență luminată prin el;

și ne mai îndeamnă să nu ne facem slujitori ai lui „mamona”, adică ai bogățiilor lumesti, pentru că s-ar putea să nu mai putem să Îi slujim Lui.

Învățătura acestei Duminici este să ne ferim a deveni sclavii celor materiale și ai lumii, ai falselor nevoi: „Nu vă îngrijiți pentru viața voastră ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca (...). Priviți la păsările cerului... luați seama la crinii câmpului” (Matei 6; 25, 26, 28).

Mântuitorul Iisus Hristos ne învață să căutăm „mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui”. Dacă vom fi în această stare, toate cele necesare vieții noastre, atât materiale, cât și spirituale, le vom primi de la Dumnezeu. (basilica.ro).

ortodoxă, care învață că Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, este Fiul lui Dumnezeu, Unul din Sfânta Treime, Care după întrupare are două firi: dumnezeiască și omenească, unite între ele în chip neîmpărțit și nedespărțit, neamestecat și neschimbat. Părinții de la Calcedon au arătat că izbânda hotărârilor Sinodului se datora și mijlocirilor Sfintei Eufimia. Astfel, de vreme ce ereticii nu voiau să primească dogmele drepte credințe, Sfinții Părinți ai Sinodului au zis către eretici: „Scrieți, într-o carte, mărturisirea credinței voastre și vom scrie și noi mărturisirea noastră. Amândouă scrierile să le pecetluim și să le punem în racla cu preacinstitele moaște ale Marii Mucenițe Eufimia. Apoi, să ne rugăm, cu post, lui Dumnezeu, ca prin ea să ne descopere credința cea dreaptă”. Și, pecetluind racla cu pecete împărătească, au pus păzitori. Iar după trei zile

de post și rugăciune, deschizând racla, au găsit scrierea dreptcredincioșilor în mâna dreaptă a Sfintei, iar pe cea a ereticilor răucredincioși la picioarele ei. Spre aducerea aminte de această prea-slăvită minune din timpul Sinodului, Sfânta Mare Muceniță Eufimia este înfățișată pe icoane cu o scrisoare sau carte în mână. Pentru această minune, Mucenița este prăznuită și la 11 iulie, iar duminica următoare acestei date este închinată Sfinților Părinți de la Sinodul al patrulea Ecumenic. Pentru rugăciunile Sfintei Marii Mucenițe Eufimia, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin, (<https://basilica.ro/sf-mare-muc-eufimia-sf-mc-me-letina-si-ludmila/>).

Nu trebuie să-ți pleci capul și să abdică, oricare și oricum ar fi păcatul

Diavolul țintește acest mare obiectiv: să ne despartă de Dumnezeu. Nu-i va fi ușor să o facă direct, că așa s-au încununat mulți creștini care au simțit în ei puterea credinței, știind că omul e făcut de Dumnezeu singur, numai pentru Dumnezeu și nu se pot despărți de El. Satana, care n-are o clipă de răgaz, gândește ca indirect să poată despărți pe om de Făcătorul lui. Luptă cu orice chip să-l bage pe om în păcat, păcate de tot felul, și, dacă reușește, nu înseamnă că și-a atins marele obiectiv, ci îi dă o mare întristare, care îl face să se considere pierdut, ca și când nu mai poate fi iertat și, descurajându-se, singur se desparte de Dumnezeu, și, iată, acesta-i scopul atins de vrăjmașul.

Nu trebuie să-ți pleci capul și să abdică, oricare și oricum ar fi păcatul. Recunoaște-L mai departe pe Stăpânul tău milostiv, că nicio nenorocire nu înseamnă ceva, dacă ai credință de stâncă. Nu te deznădăjdui cu niciun chip. Satana și, poate, slăbiciunea ta te-au înșelat, dar inima nu i-ai dat-o lui și numele lui Dumnezeu din tine nu l-ai șters. Așa păcătos cum ești, Dumnezeu e cu adevărat mult iubitor și, pentru că-L recunoști, mult milostiv și iertător. Te va căuta El singur, te va găsi, te va îmbrățișa, te va lua pe umerii Lui, te va duce la stână și te va iubi mai mult decât pe alte oi, pentru că tu, de fapt, nu L-ai părăsit. Aceasta este o mare poziție duhovnicească și atunci marile tale căderi în viață rămân simple accidente. **Arhim. Arsenie Papacioc**, *Cuvinte de nădejde celor fără de nădejde*, Editura Sofia, București, 2008, (<https://>

www.urchusspreinviere.ro/265/nu-trebuie-sa-ti-pleci-capul-si-sa-abdică-oricare-si-oricum-ar-fi-pacatul/).

CVDIOSVL PAISIE AGHIORITVL

CVDINTE DVHOVNICEȘTI VI

DESPRE RUGĂCIUNE

Fericiți sunt toți cei care au prins legătura cu Baza cerească

— Gheronda, ce înseamnă pentru Sfinția Voastră rugăciunea?

— Trimit semnal, cer ajutor. Cer continuu ajutor de la Hristos, de la Maica Domnului, de la Sfinți, pentru mine și pentru ceilalți. Dacă nu voi cere, nu-mi vor da. Îmi aduc aminte că în timpul războiului civil ne-au încercuit o mie șase sute de răzvrățiți. Noi eram numai o sută optzeci de soldați, fortificați în spatele unei stânci. Dacă ne-ar fi prins, ne-ar fi omorât. Eu încercam să fixeze antena pentru a lua legătura cu Centrul, dar nu reușeam, căci se rupea din pricina rafalelor de foc. Locotenentul striga la mine: „Lasă astea acum! Vino aici și ajută să tragi vreo ladă de grenade”. Apoi se ducea să facă inspecție la mitraliere. De îndată ce plecă, alergam iarăși la stația de transmisie. Până dădea el ordinele, eu încercam să instalez antena, după care dădeam iarăși fugă să ajut, ca să nu se mai enerveze. În cele din urmă cu o lopată și cu un lemn am fixat antenă și am reușit să prind legătura. Am spus doar două cuvinte. A fost de ajuns. A doua zi dimineața a venit aviația și ne-a salvat. Este, oare, puțin lucru ca o sută optzeci de bărbați să fie încercuiți de o mie șase sute și în cele din urmă să se salveze? Din aceasta să-ți dai seama de marea misiune a Monahului, de a ajuta cu rugăciunea. Mirenii spun: „Ce fac călugării? De ce nu ies în lume ca să ajute societatea?” Ca și cum ar spune unui telegrafist: „Ce faci acolo cu stația de transmisie? Las-o, ia o pușcă și vino să ne luptăm!” Nu ne folosește la nimic legătura cu

toate bazele militare din lume, dacă nu avem legătura și contactul cu Dumnezeu, ca să cerem și să primim ajutor de la El. Fericiți sunt toți cei care au prins legătura cu Baza cerească și sunt conectați, prin evlavie, cu Dumnezeu

Hristos ne dă posibilitatea să vorbim cu El

— Gheronda, nemulțumirea și durerea mea cea mare este problema rugăciunii. Mă aflu foarte în urmă. Ce să fac?

— Oriunde te-ai afla, să vorbești deschis lui Hristos, Maicii Domnului, îngerilor, Sfinților. Să le spui tot ceea ce vrei. Să zici: „Hristoase al meu, Maica Domnului, știi intenția mea. Ajută-mă!”. Astfel, simplu și cu smerenie, să vorbești mereu cu ei despre orice te preocupă, după care să rostești rugăciunea: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă!”.

— Gheronda, mă rog cu mintea împrăștiată.

— Când te rogi, să te gândești cu cine vorbești. Vorbești cu Dumnezeu! Oare, mic lucru este acesta? Unei persoane importante cu câtă atenție îi vorbește cineva! Ia aminte ca să nu spună vreo prostie, deși din când în când i se încurcă limba din pricina sfiei. Ei, dacă cineva ia aminte atât de mult când vorbește cu un om, cu cât mai atent trebuie să fie atunci când vorbește cu Dumnezeu? Vezi, chiar și un copil mic, atunci când merge să-i vorbească tatălui său sau vreunui vârstnic, merge cu sfială. Și dacă mai vrea să vorbească și învățătorului său, de care se și teme puțin, atunci cu și mai multă sfială se apropie de el. Iar noi vorbim cu însuși Dumnezeu, cu Maica Domnului, cu Sfinții și să nu ne dăm seama?

— Gheronda, înainte de a veni la mănăstire, consideram monahismul totuna cu rugăciunea. Acum însă rugăciunea mi se pare o corvoadă și o consider lucrarea cea mai grea și mai obositoare. (Pagina 10-11, Va continua).